

HOMILIA DE SANT JAUME APÒSTOL

Es Castell 25 de juliol de 2017

La festa de l'Apòstol Sant Jaume que avui celebrem ens recorda les arrels apostòliques de la nostra fe i de la nostra Església. Dels Apòstols hem rebut el testimoni que ens permet arribar fins a Crist. Mirant a Sant Jaume i els altres apòstols, aprenem també nosaltres a contagiar la fe en Jesucrist i transmetre-la a les generacions futures.

1.- Seguiment de Crist

Però per a poder ser testimoni primer es necessari ser deixeble, seguidor del Mestre, la qual cosa exigeix llibertat per dir-li que sí, per deixar de banda tota la resta i posar-li a Ell en el centre. El relat de la vocació de Sant Jaume resulta molt significatiu. Era un senzill pescador que estava amb el seu pare Zebedeu i amb el seu germà Joan apedaçant unes xarxes. De repent, passa el Mestre de Natzaret al seu costat i el crida. Diu l'Evangelista sant Mateu que "*deixant a l'instant la barca i al seu pare*", el van seguir. Aquells germans no dubten a deixar el seu treball, la seva família i llançar-se a l'aventura de seguir Jesús.

Ser cristià és unir-se a aquesta aventura, sentir la crida de Jesús que passa al nostre costat, que es creua en el nostre camí i ens convida a deixar-ho tot, a entrar en la seva intimitat i a viure al servei del Regne de Déu. Diu el mateix Sant Mateu, que Jesús els va cridar "*perquè estiguessin amb Ell i per enviar-los a predicar*". Si no hem sentit això, no ens podem anomenar cristians, encara que siguem fidels complidors de les normes de l'Església. El cristià és algú que s'ha deixat fascinar per Jesucrist, pel seu missatge i per la seva vida i que decideix, amb la força de l'Esperit, viure en el seu seguiment.

2.- Estar amb Crist

L'atracció que sentim per Jesús ens porta, en primer lloc, a desitjar estar amb Ell, seure als seus peus per escoltar la seva paraula i seguir-lo a on sigui que vagi per compartir la seva vida. Així ho va fer Sant Jaume. L'Evangelista subratlla l'especial intimitat de Jaume amb Jesús. Juntament amb Pere i amb el seu germà Joan, és testimoni d'alguns importants esdeveniments de la vida de Jesús. En els evangelis trobem tres episodis en què només ells tres són convidats a participar: la resurrecció de la filla de Jairo, la transfiguració i l'oració a l'hort de Getsemaní. Jaume és, per tant, dels íntims, que comparteix amb Jesús, el goig del retorn a la vida d'aquella filla, l'esperança que brolla del Tabor i també els sentiments que li van envair en la nit en què va ser lliurat.

El vertader cristià cerca també aquests moments d'intimitat amb Crist, en la pregària, en la lectura de la Paraula de Déu, en la vivència del seu amor, que inunda el

nostre cor. I desitja acompanyar Crist en tot moment, en l'alegria dels miracles, però també en la tristesa angoixant de la muntanya de les Oliveres. Estar sempre al seu costat, per ser un dels íntims.

3.- Ser testimoni

D'aquí brolla una tercera actitud la de ser testimoni. Seguim a Crist per estar amb Ell i ser els seus testimonis. La primera lectura narrava el martiri de Sant Jaume. Després de la Pentecosta, els apòstols comencen a donar testimoni de la resurrecció de Jesús amb gran coratge, amb audàcia i llibertat. No temen les amenaces del poder polític, al qual responen: "*Es precis obeir Déu abans que als homes*". Com a conseqüència i per congraciarse amb alguns jueus més fanàtics, Herodes farà decapitar Jaume a Jerusalem. El és primer apòstol que lliura la seva vida per Jesucrist.

El cristià de veritat no tem la persecució ni tan sols la mort pel nom de Crist. Hi ha entre nosaltres massa temors, massa objeccions humanes, massa covardies. Hem de omplir-nos de nou amb la força de l'Esperit, per continuar proclamant Crist enmig d'una societat que, en bona part, li ha donat l'esquena, ha deixat de ser cristiana. "Nosaltres en som *testimonis*", deien els apòstols. No tinguem por de fer-nos ressò d'aquest testimoni i seguir proclamant el nom de Crist en els nostres pobles.

Les lectures d'aquest dia ens ajudaven també a prendre consciència de dues condicions importants del testimoni. La primera és que ha de ser molt conscient de la seva pròpia pobresa. Ho deia Sant Pau a la segona lectura: "*aquest tresor el portem en gerres de terrissa*". Tenim en nosaltres un tresor immens, que és Jesucrist, però nosaltres no som més que pobres recipients de fang, plens de deficiències i debilitats. Afegia sant Pau que així es veurà que aquesta força tan extraordinària prové de Déu i no de nosaltres.

La segona lliçó que ens donaven les lectures és que el vertader testimoni ha d'estar disposat sempre al servei. Quan la mare de Jaume i Joan exposa les aspiracions dels seus fills dins d'un regne que pensaven era terreny, Jesús respon d'una manera contundent: "*no serà així entre vosaltres*". I afegeix: "*qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor*". El cristià dóna testimoni de Crist posant-se al servei, convertint-se en esclau de tots.

4.- Conclusió

La celebració de Sant Jaume és una ocasió per recordar què és ser cristià. Només pot dir-se cristià qui ha estat totalment captivat per Crist, qui desitja seguir-lo fins al final, qui gaudeix en la intimitat amb el Mestre i qui té el coratge de proclamar en tot moment i lloc. Em deman si nosaltres tindrem la valentia de ser cristians de veritat, aquí en aquest poble d'Es Castell. I deman que la força de l'Esperit transformi el nostre cor temorós i enforteixi la nostra vida. Llavors podrem continuar la feina que un dia va començar Jaume i seguir anunciant la bona nova: es a dir, que Jesucrist és el Salvador.

SANTIAGO APÓSTOL

Es Castell, 25 de julio de 2017

La fiesta del Apóstol Santiago que hoy celebramos nos recuerda las raíces apostólicas de nuestra fe y de nuestra Iglesia. De los apóstoles hemos recibido el testimonio que nos permite llegar hasta Cristo. Mirando a Santiago y los demás apóstoles, aprendemos también nosotros a contagiar la fe en Jesucristo y transmitirla a las generaciones futuras.

1.- Seguimiento de Cristo

Pero para poder ser testigo hay que ser primero discípulo, seguidor del Maestro, lo cual exige libertad para decirle que sí, para dejar de lado todo lo demás y ponerle a Él en el centro. El relato de la vocación de Santiago resulta muy significativo. Era un sencillo pescador que estaba con su padre Zebedeo y con su hermano Juan remendando unas redes. De pronto, pasa el Maestro de Nazaret a su lado y le llama. Dice el Evangelista san Mateo que “dejando al instante la barca y a su padre”, le siguieron. Aquellos hermanos no dudan en dejar su trabajo, su hogar y lanzarse a la aventura de seguir a Jesús.

Ser cristiano es unirse a esa aventura, sentir la llamada de Jesús que pasa a nuestro lado, que se cruza en nuestro camino y nos invita a dejarlo todo, a entrar en su intimidad y a vivir al servicio del Reino de Dios. Dice el mismo San Mateo, que Jesús los llamó “para que estuvieran con Él y para enviarlos a predicar”. Si no hemos sentido esto, no nos podemos llamar cristianos, aunque seamos fieles cumplidores de las normas de la Iglesia. El cristiano es alguien que se ha dejado fascinar por Jesucristo, por su mensaje y por su vida y que decide, con la fuerza del Espíritu, vivir en su seguimiento.

2.- Estar con Cristo

La atracción que sentimos por Jesús nos lleva, en primer lugar, a desear estar con Él, sentarnos a sus pies para escuchar su palabra y seguirle a donde quiera que vaya para compartir su vida. Así lo hizo Santiago. El Evangelio subraya la especial intimidad de Santiago con Jesús. Junto con Pedro y con su hermano Juan, es testigo de algunos importantes acontecimientos de la vida de Jesús. En los evangelios encontramos tres episodios en los que sólo ellos son invitados a participar: la resurrección de la hija de Jairo, la transfiguración y la oración en el huerto de Getsemaní. Santiago, es pues, de los íntimos, que comparte con Jesús el gozo de la vuelta a la vida de aquella niña, la esperanza que brota del Tabor y también los sentimientos que le invadieron en la noche en que fue entregado.

El verdadero cristiano busca también estos momentos de intimidad con Cristo, en la oración, en la lectura de la Palabra de Dios, en la vivencia de su amor, que inunda nuestro corazón. Y desea acompañar a Cristo en todo momento, en la alegría de los milagros, pero también en la tristeza angustiada del monte de los Olivos. Estar siempre a su lado, para ser uno de los íntimos.

3.- Ser testigo

De aquí brota una tercera actitud la de ser testigo. Seguimos a Cristo para estar con Él y ser sus testigos. La primera lectura narra el martirio de Santiago. Después de Pentecostés, los apóstoles comienzan a dar testimonio de la resurrección de Jesús con gran coraje, con audacia y libertad. No temen las amenazas del poder político, al que responden: “hay que obedecer a Dios antes que a los hombres”. Como consecuencia y para congraciarse con algunos judíos más fanáticos, Herodes hará decapitar a Santiago en Jerusalén. El es primer apóstol que entrega su vida por Jesucristo.

El cristiano de verdad no teme la persecución ni siquiera la muerte por el nombre de Cristo. Hay entre nosotros demasiados temores, demasiados reparos humanos, demasiadas cobardías. Tenemos que llenarnos de nuevo con la fuerza del Espíritu, para continuar proclamando a Cristo en medio de una sociedad que, en buena parte, le ha dado la espalda, ha dejado de ser cristiana. “Testigos de esto somos nosotros”, decían los apóstoles. No tengamos miedo de hacernos eco de este testimonio y seguir proclamando el nombre de Cristo en nuestros pueblos.

Las lecturas de este día nos ayudaban también a darnos cuenta de dos condiciones importantes del testigo. La primera es que debe ser muy consciente de su propia pobreza. Lo decía San Pablo en la segunda lectura: “este tesoro lo llevamos en vasijas de barro”. Tenemos en nosotros un tesoro inmenso, que es Jesucristo, pero nosotros no somos más que pobres vasijas de barro, llenas de deficiencias y debilidades. Añadía san Pablo que así se verá que esa fuerza tan extraordinaria proviene de Dios y no de nosotros.

La segunda lección que nos daban las lecturas es que el verdadero testigo debe estar dispuesto siempre al servicio. Cuando la madre de Santiago y Juan expone las aspiraciones de sus hijos dentro de un reino que pensaban era terreno, Jesús responde de un modo tajante: “no será así entre vosotros”. Y añade: “el que quiera ser grande entre vosotros, que sea vuestro servidor”. El cristiano da testimonio de Cristo poniéndose al servicio, convirtiéndose en esclavo de todos.

4.- Conclusión

La celebración de Santiago es una ocasión para recordar qué es ser cristiano. Sólo puede llamarse cristiano quien ha sido totalmente cautivado por Cristo, quien desea seguirle hasta el final, quien goza en la intimidad con el Maestro y quien tiene el coraje de proclamarlo en todo momento y lugar. Me pregunto si nosotros tendremos la valentía de ser cristianos de verdad, aquí en este pueblo de Es Castell. Y pido que la fuerza del Espíritu transforme nuestro corazón temeroso y fortalezca nuestra vida. Entonces podremos continuar la tarea que un día inició Santiago y seguir proclamando la Buena Nueva de que Jesucristo es el Salvador.